

Visegrád

Az üdülő Visegrád központjában, távol az átmenő forgalom zajától, a Dunapart közelében, csendes, nyugodt környezetben fekszik.

Az elhelyezés 2-3-4 ágyas zuhanyzós/toaletesz szobákban, az étkezés helyben, saját étteremben történik. Társalgó, különterem, játszótér, sportolási lehetőségek, és a közelben strand (Lepence-fürdő) szolgálják a kedves vendég pihenését.

Visegrád a Dunakanyar keleti bejáratánál fekszik, azon a ponton ahol a folyam utat tört magának a Börzsöny és a Visegrádi hegység vulkánikus eredetű bércei között. Itt a leszűkülő folyómedren már az őskorban fontos átkelőhelyek voltak, ami korán emberi települések kialakulásához vezetett. Az első leletek a rézkorból, majd a bronzkorból származnak. A

vaskorban a visegrádi várhegy csúcsán erődített telep épült. A római hódítás után a Dunakanyar a birodalom egyik legveszélyeztetettebb határszakasza lett, amit őrtornyok, erődök és katonai táborok egész sora védett. Egy ilyen, a IV. században épített tábor (Pone Navata) a Sibrik-dombon, lett az elődje a koraközépkori Visegrádnak.

A magyar államalapítás idején ugyanis még olyan jó állapotban álltak az erődítmény falai, hogy Szt. István király közöttük alakította ki az ország középső részét, az írott forrásban elsőként 1009-ben említett egykori Visegrád megyét irányító ispán rezidenciáját. A vár körül kialakuló korai városban épült meg a megye első plébánia-, majd esperesi temploma, és a település szélén I.

András király a XI. század közepén görög szerzetesek számára, Szt. András tiszteletére monostort is alapított. Ebben az időben a mai város belterületén még csak egy kisebb falu állt. Az 1242-es tatárjárás elpusztította a koraközépkori településeket, ám a felettük emelkedő hegyre IV. Béla király és felesége hamarosan új, hatalmas várat emeltetett, amelynek védelmében kiváltságos magyar és német telepesek számára új várost alapított. A telepesek birtokolták a kezdetben a Duna túlsó partján fekvő Nagymarost is. 1323-ban a nápolyi Anjou-házból származó Károly király a szabad királyi városi címmel kitüntetett Visegrádra helyezte hivatalos székhelyét. A kibővített vár mellett a városban is egy királyi házat építtetett. Utódai I. Lajos és Luxemburgi Zsigmond e ház helyére emelték a ma is álló királyi palotát. Ebben az időben épültek fel a város hatalmas gótikus templomai és kolostorai, a főurak fényes palotái és a kereskedők, iparosok és a királyi udvar tisztviselőinek kő és faházai között. A város megőrizve XIII. századi hagyományait két, önálló tanácssal rendelkező részre oszlott: egy magyar és egy német városrészre.

A XV. század elején a királyi székhely Budára került át, a város hanyatlásnak indult, ám a visegrádi vár továbbra is a koronázási ékszerek őrzőhelye. Mátyás király a XV. század végén a vár mellett a palotát is újjáépítette, amely kedvelt vidéki rezidenciája lett. E munkákon már közreműködtek reneszánsz stílusban dolgozó mesterek is. A király a város újjáélesztésére is gondot fordított: új kiváltságlevelet adott ki, amelyben különleges kedvezmények biztosításával csábított telepeseket Visegrádra. Mátyás halála után II. Jagelló Ulászló fejezte be a palota mellett még Zsigmond király által alapított ferences kolostor újjáépítését. Ebben az időben vették át és újítták fel a Szt. András monostort a pálos szerzetesek.

A középkori város életének 1544-ben a török hódítás vetett véget. Ettől kezdve - rövid megszakítással csaknem másfél évszázadig, Visegrád egy másodrangú török végvárrá vált. A város lakói elköltöztek, a török őrség katonái a várrendszer egyre romosabbá váló falai között húzták fel fából, sárból tákolta házaikat. Több ostrom után végül 1686-ban a török őrség harc nélkül hagyta el a várat megrongálva annak védőműveit.

A visegrádi várnak többé nem volt katonai szerepe. Az uradalmat Lipót császár a Starhemberg családnak adományozta, akiktől a királyi kamara csak fél évszázados pereskedéssel tudta visszaszerezni.

A lakatlan város osztrák és bajor telepésekkel való benépesítésére a XVII. század végén és a XVIII. század első felében több kísérlet is történt, minek köszönhetően a XVIII. század közepére kialakult a német telepések által lakott mezőváros, amely lakóinak elsősorban a kamarai erdőuradalom adott munkát. A XIX. század közepén a

nemzeti romantika figyelt fel a Visegrád gazdag történelmére és a visegrádi vár monumentális romjaira. Viktorin József, szlovák származású visegrádi plébános ügybuzgalmának köszönhetően az 1860-70-es években megindult a várromok feltárása és helyreállítása, a kor legismertebb szakemberei: Henszlmann Imre és Schulek Frigyes irányításával. A munka ugyan pénzhiány miatt hamar félbeszakadt, de Visegrádot közismertté tette.

A település azóta Magyarország egyik legismertebb és leglátogatottabb idegenforgalmi célpontja lett, ahol a múlt gazdag emlékei és a táj és természet értékei egyedülálló harmóniában tárulnak a látogatók elé.

Szolgáltatás árai:

1-3 éjszaka esetén félpanzióval 5.280,-Ft, teljes panzióval 5.990,-Ft/fő/éj.

**3 éjszakánál több esetén félpanzióval 5.140,-Ft,
teljes panzióval 5.850,-Ft/fő/éj.**

Felnőttek esetében + idegenforgalmi adó

Csoportos kedvezmény: minden 10 fő után 1 kísérő kedvezményt kap (nem kell fizetnie).

Megrendelhető:

**Hajdú Tibor 30/630-55-52, 70/586-00-55 mobilszámokon,
valamint e-mail-en a „panorama@dravanet.hu” illetve Skype: hef-panorama1**

A Visegrádi Vár története

A visegrádi kettős várrendszer egyike a tatárjárás tanulságait felismerő IV. Béla által épített váraknak. Jelentőségét egészen a török korig megőrizte. Egyszerre több fontos funkciót is betöltött: védte a Duna völgyét, ellenőrizte a Buda-Esztergom kereskedelmi útvonalat és egyúttal vámhely is volt. A vár két részből áll. Az alsóvár építtetését IV. Béla kezdte el 1247 körül. Különlegesnek számított, ugyanis nem az út mellé építették, mint ahogy szokás volt, hanem az út keresztül futott a vár belső területén. Az alsóvár legérdekesebb része a lakótorony az ún. Salamon-torony, ami nevét az újkorban, arról a téves feltételezésről kapta, hogy itt őrizték Salamont, aki vesztett a Szent Lászlóval és Gézával a trónért vívott küzdelemben. Magyarországon szinte egyedülálló épület délnémet minták alapján épült. Nagy Lajos alatt itt működött a híres harangöntő Gaal Konrád. Ma a lakótorony öt emeletén múzeum található, ahol Visegrád történetével ismerkedhet meg a látogató.

A Fellegvárat 1249-ben IV. Béla felesége, Lascaris Mária családi ékszereinek árából kezdte építtetni a kiváló természeti adottságokkal rendelkező helyen, menedékvárnak a Nyulak szigetén élő domonkos apácák számára.

Ekkor a vár háromszög alaprajzú volt. Két tornya volt, a legveszélyeztetettebb helyen épült öregtorony és a déli bejáratot védő kaputorony. Az Anjou korban nőtt meg a vár jelentősége. Károly Róbert miután a várat megszerezte Csák Mátétól, 1323-ban ide helyezte a királyi udvart. 1335-ben itt tartották a híres visegrádi királytalálkozót és az első Anjou király végül maga is a várban hunyt el 1342-ben. A várban őrizték a magyar szent koronát, majd

1370-ben Nagy Lajos lengyel királlyá választása után a lengyel koronát is. Az Anjou korban építették a palotaszárnyakat és egy újabb, külső várfalat. Luxemburgi Zsigmond a várhoz egy harmadik falgyűrűt építtetett és több reprezentatív építkezést hajtott végre. A török uralom után 1686-ban, Buda felszabadítása után ötnapi ostrommal foglalták el a Habsburgok. A végvár rendszer megszűnésével a vár feleslegessé vált, ezért pusztulni hagyták. A napjainkig is tartó feltárási és rekonstrukciós folyamat 1871-ben indult el.

A Visegrádi Palotajátékok része a legkedveltebb **Lovagi Torna** bemutató, amelyben a Szent György Lovagrend tagjai kb. 50 perces gyalogos, ügyességi harci bemutatót tartanak **solymász-bemutatóval**, madárröptetéssel egybekötve.

Kirándulások a környéken:

Esztergom: A város alapkövei már a római birodalom korában álltak. Géza fejedelem idején itt születik a pogány magyarságból a keresztény ország. Itt koronázták 1000 esztendeje első királyunkat, Szent Istvánt, a magyar államiság megteremtőjét. A város három évszázadon át Magyarország fővárosa volt. Az ide utazókat gazdag természeti, történelmi látnivalók és kulturális programok várják.

Dömös: A községet környező hegyvidék a magyar királyság megalapítása óta kedvelt királyi vadászterületnek számított, ahol sorra épültek a vadászkastélyok, paloták. Látnivalói közül meg kell említeni a XII. században alapított prépostság műemlékileg helyreállított maradványait.

Zebegény: A Dunakanyar kedvelt, csendes üdülőhelye. Szecessziós stílusú katolikus templomát - mely megjelenésében az erdélyi fatemplomokra emlékeztet - Kós Károly és Jánszky Béla tervezte. A község temetőjében nyugszik Szőnyi István (1894-1960) Kossuth-díjas festő és grafikus, aki a halála előtti években itt telepedett le. Megtekintésre érdemes az ország egyetlen hajózástörténeti magánmúzeuma.

Nagymaros: A település középkori múltjának emléke az 1320 körül épült, de részben barokkizált templom. A városban élt Kittenberger Kálmán, századunk első felének híres Afrika-vadásza és írója.

Dunabogdány: A település látnivalói a népi építészeti emlékek, az egyházi műemlékek és a XIX. század közepén, későbarokk stílusban emelt kálvária. A Dunán lehetőség nyílik különböző vizisportok űzésére. Az állandó lakosság életében ma is fontos a német nemzetiségi hagyományok megőrzése.

Tahitótfalu (Tahi): A községet a Szentendrei-Duna két részre osztja, a két településrészt a Szentendrei-sziget egyetlen hídja köti össze. Tahiban található a magyar klasszicista építészet legnagyobb mesterének, Pollack Mihálynak nyaralója és szüreti háza. A település fontos kiindulópontja a hegyvidék turistaútjainak.

Leányfalu A térség legrégebbi üdülőhelye, szálláshelyei májustól szeptemberig várják vendégeket, hoteljei a továbbképzések, konferenciák kedvelt helyszínei. Termálfürdőjében négy medence szolgálja a látogatók felüdülését, pihenését.

Szentendre A Dunakanyar kapujában fekszik a művészetek és múzeumok városa, mely kiállításával, rendezvényeivel a turisták kulturális paradicsoma. E sajátos mediterrán hangulatú kisvárost a török kiűzése után a magyarok mellett a szerb, dalmát, szlovák, német és görög telepesek népesítették be, melynek nyomait mindmáig őrzik a város barokk stílusú polgárházai, utcái, templomai. A szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeum ad otthont Magyarország legjellegzetesebb tájainak népi építészetét, valamint a falvak, mezővárosok lakóinak életmódját bemutató kiállításoknak. A kisváros vendéglátásáról is híres: a belváros félszáz kisvendéglőjével, cukrászdákkal, kávézókkal várja az ide látogatókat.